

retsafgørelser, medens komplementarens andel udgør hele den øvrige del af overskuddet. Tilvejebringelse af egentlige reservefonds vil som regel ikke finde sted. I disse selskaber, hvor en enkeltpersons indsats og ubegrænsede hæftelse for selskabets forpligtelser er det fremtrædende element, hvor deltagernes interesser let lader sig udskille, og hvor grænsen til de tilfælde, hvor der blot foreligger almindelige låneforhold (stille selskaber) er flydende, skønnes der ingen grund til at opretholde den specielle selskabsbeskatning. Man har derfor ved de foreslåede regler ikke medtaget disse selskaber under selskabsbeskatningen, og det er altså tanken, at disse selskabers overskud fremtidigt skal direkte beskattes hos de enkelte deltagere.

Dette gælder også kommanditaktieselskaber, der som foran anført blot er kommanditselskaber, hvor kommanditisten er et aktieselskab, men hvor der ved siden af findes en eller flere personligt ansvarlige deltagere (komplementarer). Det siger sig selv, at det som kommanditist deltagende aktieselskab her må beskattes efter reglerne for aktieselskaber, men selve kommanditaktieselskabet som sådant foreslås ikke opretholdt som selvstændigt skattepligtigt selskab.

Tilsvarende betragtninger gør sig gældende ved partrederier, hvor hver af deltagerne kun hæfter i forhold til sin anpart. Da deltagerne hæfter personligt, falder disse selskaber udenfor den i udkastet givne definition på skattepligtige selskaber.

Under denne definition falder først „indregistrerede aktieselskaber“. Med ordet „indregistrerede“ har man tilsigtet at fastslå, at et lovligt indregistreret aktieselskab altid er skattepligtigt, uanset om selskabsformen er en formalitet, fordi selskabet reelt beherskes af en enkeltmand. Så længe et selskab opfylder aktieselskabslovens fordringer til et lovligt bestående aktieselskab, skal det hverken fra skattemyndighedernes eller den skattepligtiges side kunne gøres gældende, at selskabet reelt er en nullitet. Praktiseringen af de nugældende regler har på dette område givet anledning til mange vanskelige overvejelser også med hensyn til, hvorvidt der skulle etableres sambeskatning mellem to eller flere selskaber.

En anden sag er det, at hvis det oplyses, at et indregistreret aktieselskab ikke op-

fylder betingelserne for lovligt at bestå som aktieselskab, og det følgelig udslettes af aktieselskabsregisteret, vil dette også få skattemæssige konsekvenser.

I den nugældende statsskattelovs § 2, nr. 5 a, indeholdes en regel, der hjemler skattefrihed for aktieselskaber og andre selskaber med begrænset ansvar, forsåvidt overskuddet af selskabets virksomhed udelukkende anvendes i almenvelgørende, humane, kunstneriske, videnskabelige og deslige øjemed, hvilket i praksis er forstået således, at denne anvendelse af overskuddet skal være vedtægtsmæssigt bestemt. Efter at det i aktieselskabsloven af 15. april 1930 udtrykkeligt er fastslået, at et selskab for at kunne betragtes — og indregistreres — som et aktieselskab skal have til formål at indvinde økonomisk udbytte til fordeling mellem deltagerne, skulle den nævnte skattefrihedsbestemmelse, forstået som ovenfor anført, faktisk være uanvendelig på aktieselskaber, idet en bestemmelse i vedtægterne om, at overskuddet kun må anvendes i almenyttige øjemed, efter den nugældende aktieselskabslovs formulering ville udelukke selskabets indregistrering. Dette har dog ikke været ensbetydende med, at et aktieselskab derefter ikke har kunnet opnå skattefrihed under hensyn til overskuddets almenyttige anvendelse, idet en sådan skattefrihed stadig er indrømmet enkelte aktieselskaber, der enten slet ikke udbetalte noget udbytte eller dog kun gav et til almindelig forrentning svarende udbytte af aktiekapitalen, når overskuddet iøvrigt efter fast sædvane eller efter vedtægten anvendtes til et som almenyttigt anerkendt formål. Skattefriheden har imidlertid i så fald enten været betinget af, at selskabet i vedtægterne optog bestemmelser om en begrænsning af udbyttet og om et eventuelt likvidationsprovenus anvendelse i almenyttigt øjemed, eller den har haft karakter af en af finansministeren med hjemmel i den almindelige lempelsesregel i statsskattelovens § 37 fra år til år bevilget eftergivelse af den pålignede skat.

Hvor selskabet driver almindelig erhvervsmæssig virksomhed, har der siden 1940 kun været indrømmet nedsættelse til den skat, der svares af foreninger og andre selvejende institutioner, jfr. iøvrigt bemærkningerne til § 49, stk. 2.